

„Да почіетъ благословеніе Божіе“, — завършилъ Катковъ своята рѣчь, — „на царѣ нашемъ и на всѣхъ его начинаніяхъ! Да царствуеъ онъ долго, и долго да будетъ источникомъ свѣта и блага для нашей родини!“ Единодушно и единоголасно, отъ полноты сердца всѣхъ и каждого провозглашается тостъ за здравіе государя императора!“ Тия думи сж били съпроводени съ оглушителни „ура!“

Слѣдъ рѣчта на Станкеевича, която е имала за прѣдметъ срѣдствата, за да се обезпечи общото благо на всички граждани въ Русия и въ тѣхнитѣ взаимни отношения несъвмѣстнитѣ начала да бждатъ замѣнени съ непоколебимитѣ начала на справедливостта и християнската любовъ, Павловъ прѣдложи здравица „за того, кто призываетъ свою вѣрную Россію на подвигъ правды и добра;“ най-бѣлѣжита за насъ българитѣ е здравицата, прѣдложена отъ професора на С.-Петербургския Университетъ Кавелина — за успѣха на славянското дѣло.¹⁾

Тия събрани прѣдставители на висшата руска култура, сѣятели на великитѣ начала на просвѣтата и прогреса, въ тоя часъ бѣха проникнати отъ чувство на истинска любовъ къмъ виновника на всенародното тѣржество — Царя-Освободителя; тѣ станаха неговии сподвижници на открития пжтъ за гражданствеността.

Въ тоя исторически день, тия високопросвѣтени синове на руската земя, въ откликъ на всенародната радостъ, царуваща по цѣлия нейнъ ширъ, мислено пригласяха пѣсенъта на руската слава, — пѣсенъ на безсмъртния Жуковски:

¹⁾ Ibidem стр. 317.